9. Men o du store Fader och allswäldige Gud, Som himmelens wägar utstakar! Upptag de själar nu till dig i ewighet, Till himmelens ewiga glädje.

10. Från Timsö till Stregnäs der resan togs an, Dit åfwen de lyckligen kommo: Men när de skulle hem så mötte döden dem, Det war intet skonsmål å färde.

11. I Åsheda Socken der hafwer sig händt Ett öde, som aldrig kan nämnas: Att tio unga mån, de foro från sitt hem, Då döden en båge för dem spände.

12. Är det nån, som will weta, hwem wisan hafwer giort, Så will jag namnet wißerlig utgifwa: En Soldat jag är, mitt namn är Anders Borg, och tjenar wid Sör'mlands Regemente.

Kostar 2 sk. Banko.

En wackter Kärleks-Wisa.

Författad af Brita Olsdotter i Mellanborg, Näs Socken.

En Wisa will jag sjunga, om falska wännen min: Mina råtar äro mångfaldelig, som tillra på min fiind. :/:

2. Jag war i flerta tolighet och werlden glabde mig; Men då som der en falfer wän, hwars tal förtjufte mig. :/:

3. All glädje då för handen war, och jag bortglömde Gud. Hans falfa tunga lockade mig Jag bröt mot fiette bud. :/:

4. Jag lydde råd och tänkte på hans rikedomar flor; Men falfheten i honom bor, Förrädde så min ro. :/:

5. Jag lände bud med fadren hub: beweg hans hjerta upp. Han blef uppwäckt och sig omtänkte S en beströlig fund. :/:

6. Wi gick med forg och grämelse, och brack wår forgefalt. Jag tänkte på den Herren Gud, som alom dömma skall. :/:

7. Wi ginge till en strömmande mån, Sitt fafen full bli fann; Han labe muror för sitt rå, och gick så berifrån. :/:

8. Länk på sitt hårda hjerta, och på din egen fläl. Om håg du labe fienen på bördan, som jag bär. :/:

9. Men o du store Fader och allswäldige Gud, Som himmelens wägar utstakar! Upptag de själar nu till dig i ewighet, Till himmelens ewiga glädje.

10. Från Timsö till Stregnäs der resan togs an, Dit åfwen de lyckligen kommo: Men när de skulle hem så mötte döden dem, Det war intet skonsmål å färde.

11. I Åsheda Socken der hafwer sig händt Ett öde, som aldrig kan nämnas: Att tio unga mån, de foro från sitt hem, Då döden en båge för dem spände.

12. Är det nån, som will weta, hwem wisan hafwer giort, Så will jag namnet wißerlig utgifwa: En Soldat jag är, mitt namn är Anders Borg, och tjenar wid Sör'mlands Regemente.

13. Men jag den enda trösten har, Att en gång på den lilla dag, Wåge forgen bliftwer mänd i fröjd, Om jag tiden lefwat nöjd.

14. Gack jag i all min lefnads dar Efall framgå uti forg och qwal; Ändock jag trör de finart gå bort, Ep lefnadsliken är så fort.

15. Men i werldens wänskap finart förgår, Den ofta falfheter mest beträr. I mun är wännen fåt och tund, Men hjertat menar annorlund.

16. Att onåt, som wi i werlden gör, Det är wi en gång twara för: Rätt som den lilla timman flär, Och wi fall läggas uppå bår.

17. Jag läser i werlden upp en ros, Men fann, att den nu flytt sin fos; Hon wisnade så finartlig bort Ihom en liten tid så fort.

18. Att werldens wänskap finart förgår, Den ofta falfheter mest beträr. I mun är wännen fåt och tund, Men hjertat menar annorlund.

19. Den som en falfer wän här för, En fär en tweba som blir twår. Det twiber fåns vigt i mitt bröst: Så jorden finnes ingen tröst.

20. Rätt jag om natten i min bröm upp wafnar från min ljubaström, Jag fänner då ett färaft bröst, Om dagligt längtar efter tröst.

21. Men jag den enda trösten har, Att en gång på den lilla dag, Wåge forgen bliftwer mänd i fröjd, Om jag tiden lefwat nöjd.

22. Gack jag i all min lefnads dar Efall framgå uti forg och qwal; Ändock jag trör de finart gå bort, Ep lefnadsliken är så fort.

23. Men ewigheten fändigt när, Der ingen dåna för ofär; Der wi få lönen hwar för flg, Om wi ha lefwat i wår tid.

GS 1613

Tre stycken nya

Kärleks-Wisor,

Den Första:

Den som i werlden fattig är, etc.

Sjunges som: "Till himmelen dit längtar jag."

Den Andra:

En wisa will jag sjunga om falska etc.

Författad af Brita Olsdotter från Näs Socken och Mellanborg.

Den Tredje:

Men hör ni alla menniskor, etc.

De begge sistnämnde Wisorna sjunges efter egna behagliga melodier.

N:o 4.

FALUN,
J. F. Åkerbloms Boktryckeri 1847.

2. Ett tusen åttahundrade och trettiofem, den tjugondefjerde uti Juli-månaden, Då wågens höga knall och deß brusande swall Tog tio unga drångar ifrån jorden.

3. Uppå en liten farkost de wågade sig ut: Tolf drångar i sällskap de woro. De glömde wäl bort Gud Fader och Guds Son, Ja också Gud den Helige Ande.

4. Den farkosten han kastades mot böljorna blå, Och tio sjönk till botten som stenar: Men twenne kom till lands, Men om de ej fått hjelp, De hade ock i böljorna begrafwits.

5. Sin ögon då de lyftade mot himlahwalfwet opp, Och togo från werlden ett grufweligt lopp. Farwäl du ondskefulla och förhateliga werld. Farwäl med det du åger, det räknas blott för flärd.

6. En Bonde ifrån Wika by, han miste Son och dräng; Besinna hwilket öde det månd' wara; Ty nu han hade ingen att lita sig till, dock kommen war till åldriga dagar.

7. Det war ock twenne bröder, som fingo följas åt, Som hållit hwarandra få kära. De hade också tänkt hwar att wälja sig en wän, Blott de i werlden längre fått lefwa.

8. Det sägs wäl utaf mången, att det har skett i öfwerdåd; Men det kan dock ej wisas, Blott utaf falska råd; Derom kan Herren dömma, Uppå den sista dagen.

En Wisa om werldensfalskhet och menniskokärlek.

Sjunges som: "Till Himmelen dit långtar jag"

Den som i werlden fattig är, Will ingen menska hålla kär; Men älska Gud i all sin tid, Så har man nog till ewig tid.

2. En wisa jag nu sjunga skall Allt om en kärlek, som blef all; Den sken för mig som solen klar, Men wändt sig nu i mulna dar.

3. Gud gifwe, att de mulna dar, För mig i himlen må bli klar; Att de dock alla klarna opp, När jag till grafwen bäres bort.

4. Jag skänkt mitt hjerta åt en wän, Men jag fick det så sårt igen. Det ömkeligen sårat sig, Det swider ständigt uti mig.

5. Men om jag det åt Gud had' skänkt; Han mig wißt aldrig från sig wändt. Den wännen, som han får till sig, Behåller han till ewig tid.

6. Ack hwad din kärleks ord war söt, När wi wårt wänskapsband hopknöt; Wi då med glädje mött hwaran, Och hjertat utaf kärlek brann.

En wadder Wika, eller berättelse om tio personer, som drunknade.

Öfversättarens namn lynes i fluret af Wisan.

Men hör ni alla menniskor, som är på denna jord, Hur farligt i werlden är att lefwa. Den ena far hit, den andra far dit; Och fånganar är mot döden att sträfwa.

11. Jag har nu lagt dig några ord, om du der hafwer lyssnat: Men du må alltid glömma dem, hur illa du har gjort. :/:

12. Hur du mot mig har brutit, det är dig alltid glömt. Som hög mäng hela tårar, du pregat ur mitt bröst. :/:

13. Men en gång så wi tala fanns, allt på den lilla dag, Så wi fall fällas fram för Gud, och dömmas efter lag. :/:

14. Jag hade mer att sträfwa, Men pennan är för swag: Ej orsak jag för smärtan, som lef, jag inom mig har. :/:

9. Du glädes af all min olycka, och forgen du mig gjort. Som hög hwad jorg du gjorde, som gladsen från mig tog. :/:

10. Men jag må wara nöjder, och tålig som jag bör. Jag hafwer en Förlorare, som lef, wer i himmels höjd. :/:

11. Jag gjorde dig min ofärd, Du fick min sällhet i min jord. Du fick min sällhet i min jord. Du fick min sällhet i min jord.

12. Du fick min sällhet i min jord. Du fick min sällhet i min jord. Du fick min sällhet i min jord.

13. Du fick min sällhet i min jord. Du fick min sällhet i min jord. Du fick min sällhet i min jord.

14. Du fick min sällhet i min jord. Du fick min sällhet i min jord. Du fick min sällhet i min jord.

15. Du fick min sällhet i min jord. Du fick min sällhet i min jord. Du fick min sällhet i min jord.